

El gran enigma 2022

Feia ja més d'un minut que Pere estava plantat davant de la casa d'Aila i encara no s'havia atrevit a tocar el timbre. I és que totes les explicacions que havia assajat abans de vindre li semblaven ara ridícules. Com podria dir-li-ho perquè la seua amiga no s'enutjara?

Raaaaang. Pere havia tocat ja el timbre sense adonar-se'n, i el brunzit el va sobresaltar. Ara ja no podia fer-se enrere. Després d'uns segons sense obtindre resposta, Pere va considerar la possibilitat d'anar-se'n. Potser Aila no estava a casa, va pensar. Però un so metàl·lic i rítmic que s'apropava a la porta li va confirmar que Aila sí que hi era i que ja no podia fugir.

Tris-tras. La porta es va obrir i el somriure que omplia la cara d'Aila li va alleujar una mica el patiment. Al cap i a la fi, Aila era una bona amiga, i els amics ho entenen tot, ho perdonen tot. Aço també?

–Hola, Pere! –va cridar Aila. –Que bé que has vingut! Estava molt avorrida, i m'has alegrat la vesprada. Passa, passa. Tanca tu la porta, que açò de les crosses ho porte fatal, ha, ha!

Aila es va girar com va poder i es va dirigir cap al saló de la casa fent equilibris amb els bastons amb què suplía la funcionalitat del peu esquerre, captiu d'una escaiola que en algun moment havia sigut d'un blanc lluent i que ara ja era més a prop del gris.

–Tampoc ho fas tan malament. –va animar Pere. –Et veig molt millor. Quan tornaràs, a l'institut?

–Sí no passa res, dilluns que ve. Estic farta d'estar a casa. Així que, en passar el cap de setmana, em tindreu una altra vegada donant quefer!

–Però no te'n passes de valenta, que t'has de recuperar bé per al viatge.

–Sí, sí, no patisques, Pere. Aquest viatge em fa molt il·lusió. Enguany deixem l'institut i, després de tots aquests anys que hem compartit, serà molt bonic fer el viatge amb els companys. Per cert, ja heu triat l'agència per al viatge? Crec recordar que hi havia dues agències que ens oferien un preu bastant raonable i una altra que era més cara. Quina heu triat finalment?

–Doncs la més cara. –Pere va fer una pausa per pensar la manera de contar-ho. –Es diu *Enigma Tours*. És més cara, però hi ha la possibilitat d'obtenir un descompte del 20%. Fins i tot ens eixiria més econòmic que les altres agències, i el viatge és millor.

–Ah, perfecte! –va aprovar Aila. –I com es pot aconseguir aqueix descompte tan fabulós?

–El cas és que... –va vacil·lar Pere. –El cas és que dos companys de la classe s'han d'oferir per resoldre una sèrie d'enigmes i, si ho aconseguixen, l'agència ens farà el descompte.

–I?

–Doncs que ho vam parlar... i jo, la veritat, me'n vaig passar de valent i ho vaig dir sense pensar...

–Sense pensar? Però, què vas dir, Pere? –va preguntar Aila, alarmada.

–Que tu i que jo... –havia arribat el moment que tant temia. –Vaja, que tu i jo podríem intentar resoldre els enigmes...

–Tu i jo? Nosaltres? Nosaltres hem de resoldre els enigmes?

–Eeeeh... Sí... –va dir Pere, amb un filet de veu.

Després d'uns instants llarguíssims, va arribar la temuda sentència d'Aila:

–Genial! Fantàstic! Clar que sí, Pere! Ah, per això estaves tan trencat de color, ha, ha, ha! No patisques: ho passarem d'allò més bé, i segur que ho aconseguirem, ja voràs!

En aquells moments, Pere va pensar que tenia una amiga que no se la mereixia. Una vegada més estaven junts per enfrontar-se a quatre enigmes i un gran enigma final:

EL GRAN ENIGMA DELS VIATGES